

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' פנחס כ"א תמוז תשפ"א

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס' 660

פנינים יקרים מפרשת השבוע וימי המצרים

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וכו' (כה, יא) נראה לפרש ע"פ מארז"ל אם יש דין למטה אין דין למעלה אלא חסד ורחמים, אם כן פנחס שעשה דין ומשפט לזמרי גרם שלמעלה יהיה חסד ולא דין - וזהו פנחס בן אלעזר השיב את חמתי בזה שעשה דין למטה ועי"ז לא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

(עמרת אבות)

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי (כה, יא) פנחס על ידי שקדש אבריו השיב את חמתי ונעשה מן חמת לחומת ברזל להגן עליהם מכל היוק ופגע להשבית כל המקטרגים מעל בני ישראל.

(דגל מחנה אפרים)

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וכו' (כה, יא) לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום (כה, יא) איתא במדרש בד"ק הוא שיטול שכרו, (ב"ר כא א) נראה לפרש דהנה העולם עומד על שלשה דברים תורה עבודה וגמילות חסדים, כדי להרבות בשלום ברא הקב"ה את העולם באופן שלא תהיה שלמות אצל אחד ואחד וכן אצל פנחס מצינו בו תורה גמילות חסד אך היתה חסרה אצלו עבודת הקרבנות אמר הקב"ה בכח המסירות נפש קבל את ברית הכהונה ועי"ז קבל בד"ק את הכהונה שהקב"ה נתן לו בריתו שלום, וזהו בד"ק שיטול שכרו בכהונה.

(גנוזי שמואל דוב)

פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וכו' (כה, יא) דרשו חז"ל אמר הקב"ה בד"ק הוא שיטול שכרו, וכבר הקשו קמאי איך פנחס בא בשכרו בזה העולם הלא שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אלא הוא דשכר מצוה בהאי עלמא ליכא הוא כדי להרחיק את האדם שלא יבא לקיים מצוות השי"ת כעבד המשמש את הרב על מנת לקבל פרס, אבל השכר אצל פנחס לא שייך שיעלה האדם - פנחס שיקבל זאת חלף עבודתו שפיר שייך גם בהאי עלמא דהא ודאי בשעת קיום המצוה לא היתה בו הפניה שיקבל זה בשכרו וא"כ בד"ק שיטול שכרו בזה העולם.

(דברות קודש - לעלוב)

ויכפר על בני ישראל (כה, יג) לכפר לא נאמר אלא ויכפר שעומד ומכפר עד סוף כל הדורות. (בעל הטורים)

יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר איש על העדה (כו, טז) משה רבינו המליץ בפני השי"ת אשר בשר ודם זקוק לפרנסה ועי"ז ממעט במלאכת שמים, הבקשה אף שהם בשר ודם יתגבר עליהם אלקי הרוחות הרוחניים וד"ל.

(קדושת לוי)

שאו את ראש כל עדת בני ישראל וכו' (כו, ב) ענין המנין שמרע"ה ואהרן יתנו עיניהם לטובה ולברכה ואף שנפטר אהרן היה הכח במשה לברך אותם לטובה.

(רמב"ן)

יפקוד ה' אלקי הרוחות וכו' איש על העדה (כו, טז) דרשו חז"ל אלקי הרוחות כי אין דעתן של בני אדם דומות זה לזה, הענין שלכל אחד מישראל יש לו עבודה מיוחדת לתקן ועל ידי עבודת בני ישראל מעלים חן לפני השי"ת כדאיתא אין לך אדם שאין לו שעה, אבל לזה נצטרך גם להתאחד כללות בני ישראל, זה מה שביקש משה רבינו ע"ה אלקי הרוחות שיהיה סובל כל אחד ואחד ומביאם לעבודת השי"ת.

(בית ישראל מגור)

לאלה תחלק הארץ (כו, ג) הנה פרשיות מטות מסעי ודברים יש בהן חלוקת הארץ, לזה קורין אלו הפרשיות תמיד בימי המצרים להורות הבטחה לישראל לאלה תחלק הארץ גם כן שעתידין הימים להיות לששון ולשמחה ומועדים טובים.

(בני יששכר)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש ז"ע"א אצלנו חג השבועות תשל"ז הובא לפרסום ע"י א.א.

אבל זו טעות גדולה שכל העולם טועה בה. כי גם בשעה שאדם נמצא בחושך אפילה בעומק השאול הוא יכול לצעוק "ממעמקים קראתיך השם" - כמו שיכולתי לקלקל כ"כ הרבה שנים אותו דבר אני יכול לתקן. ולא הוא בלבד, גם אלו שלמדו תורה כל ימיהם גם הם זקוקים אל הרחמים, כי גם זה שלמד תורה כל ימיו אך הלימוד לא היה מתוך ביטול, לימוד כזה אינו מביא אותו אל התכלית, כי מה יש לו מזה שבקיא בש"ס ופוסקים וספרי מוסר והלכות אם כל הלימוד היה מתוך ריקנות ולא היה מיוסד על 'אין מתום בבשרי מפני זעמד'. תורה כזו היא פורחת באויר ולא מביאה אל התכלית.

לכן צריך כל אחד להתעורר, ומתי שהוא מתחיל זה לא מאוחר. אבל לא לדחות למחר, מחר זה דחיה - יש מחר לאחר זמן, רק 'היום אם בקולו תשמעון'. עלינו לדעת שאנו באותה מדריגה של אותם צדיקים שבזכותם אנו קיימים. גם הם נולדו מטיפה סרוחה כמונו, רק העקשנות שלהם היתה כ"כ גדולה שגם בנפילות שלהם הם לא נשברו, להיפך, משם הם הגיעו ליגם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך עד שהגיעו לביטול הבחירה. הם זכו לצמצום אחר צמצום עד שהגיעו לתוהו ובוהו של ראשית הבריאה שאור וחושך שמשו בכתר אחד, וזכו לראות את יתרון האור מן החושך. כי לעומת החושך הגדול שנפלו אליו הם זכו לחיות תחת כנפי השכינה, והם זכו לשמו

הרי זו קנאה שאין דוגמתה. בושה נוראית, וכאבים שאין כמותם. מי שלא ישיג את האור מעצמו יזדקק לחסדי הצדיק-אמת לקבל ממנו קצת אור כדי להשיג מעט חיות לנשמתו בכדי שהיא תוכל להשאר במצב שיוכל לבוא הגאולה. אוי וי יהיה לנו אם נאלץ להגיע לבחינה הזו, הבושות יהיו נוראות. אלו כאבים איומים. אבל אז יהיה מאוחר מדי. כי הזמן של הבחירה הסתיים אז, והעולם יגיע לתוהו ובוהו. הלא כל האור של ששת ימי בראשית היה "יתרון האור מן החושך", שהחושך בעצמו הוא האור, ואם כן יחזור אז העולם לאותו תוהו ובוהו, והאור והחושך ישמשו בערבוביה.

ז

התכלית שלנו שאנו נתאחד יחד, ולא יהיה שנאת חברים ולא שנאת אחים. על כל אחד להתעלות ולזכור שהאדם אינו חי לנצח - כי עפר אתה ואל עפר תשוב". וי לו לאדם שהולך מכאן ריקן, עם הירבות מחשבות' והדמיונות שהוא התהלך בהם כל הימים. אדם כזה יכול להיות נע ונד בעולם האמת שנים ארוכות וקשות עד שהוא נהיה מגולגל אי שם, (הי' ישמרנו להיכן אפשר להתגלגל). אבל כשאדם מאוחד עם חברים, ואת הירבות מחשבות' שלו הוא מביא לתכלית ש'מבשרי אחזה אלוקה' - אף פעם לא מאוחר.

היצה"ר מכניס את האדם לחשכות ומראה לו הכל שחור, ומראה לו שגדולי ישראל היו נשמות מיוחדות, והוא לא יכול להגיע למעשיהם כי הוא נטוע באדמה כמו הר.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

של הקב"ה שהאלף הוא י-ה והסוף הוא י-ה. וכל אחד יכול וצריך להגיע לבחינה זו, שהרי הכלל והפרט היינו הך - "אין בפרט אלא מה שבכלל", הפרט הוא הכלל והכלל הוא הפרט, ולכן הפרט יכול להגיע לכל המדריגות כי יש לו בחובו את הכלל. ואם כן כל אחד יכול להגיע לדרגה של הביטול הזה, ולא להגיד "אני כבר אבוד". אין דבר כזה אבוד בעולם. כל זמן שמלך ישראל וגואלו חי וקיים לא שייך "אבוד".

ומכיון שהוא אין סוף ולא שייך להשיגו, לכן הוא הגביל וצמצם א"ע צמצום אחר צמצום, כדי שאנו נוכל להשיג את האור של ששת ימי בראשית. וזוהי העבודה שעלינו לעבוד בזה העולם, שנשיג לנפשנו צמצום אחר צמצום - זה לעומת זה - עד שנגיע לשלימות הביטול שלא ישאר רק הכח האלקי המהוה אותנו, בבחינת "מה אני בורא אף אתם".

ח

לשם כך עלינו להשיג ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך", ומהשבר שלי אני צריך להכיר, שהאויב שלי שונא אותי תכלית שנאה שאין כזו שנאה בעולם - "תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי". ואם כן, נשאלת השאלה, איך יש לי קיום? אם הוא רק 'להשמיד להרוג ולאבד' אותי אז איך אני נושם? וממילא - "אחזה אלוקה", אני מוכרח להאמין ולהשיג שיש מישהו שנקרא בעל הרחמים וממנו הקיום שלי. הוא מעביר על מידותיו, וברחמיו על כל מעשיו הוא נותן לי רחמים. לכן צריך כל אחד לקלוט ולהבין, שה'רבות

מחשבות בלב איש' לא ניתנו לו כדי שישבר מזה, רק בכדי שיגיע אל התכלית, שלא יצטרך לאכול נהמא דכיסופא מהצדיק אמת. זה יהיה רע ומר, חושך חלקלקות. אין בעולם מרירות כזו, כי אז לא יהיה להיכן לברוח. בעולם הזה יש להיכן לברוח, כמו שדוד המלך אמר: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאל הינך, אשא כנפי שחר אשכנה באחרית ים, גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך", אבל שם אין להיכן לנוס. כאן יש רחמים, ושם זה מדבר שממה שאי אפשר לדמיין ולא לצייר במחשבה שום ציור מהשממה ההיא. זה כ"כ מר שאין כמוהו בעולם.

הדרך היחידה להנצל מזה היא שאת ה'רבות מחשבות' הוא יצמצם, ויגיע מהם אל התכלית להכיר שיאין מתום בבשרי מפני זעמך, והזעם הזה יקשר אותו אל הבורא. כי מתוך היסורים בהכרח יתבונן ויבין: איך אני יכול להחזיק מעמד בכזו שנאה של היצר הרע? ומזה: 'אחזה אלוקה'. למרות שאינני רואה אותו אני משיג מציאותו. כי אם למרות שאני קבור באדמה יש לי קיום וחיות, ויש לי נשימה, זה מעורר אותי להכיר שהרחמים הוא המקיים ומהווה אותי. אין אני יכול לראותו, ולא להבין אותו, ולא לשמוע את קולו, ולא לדעת כלום, בגלל שאין לו גוף ולא דמיון כלל. רק כאשר גם אני מגיע לביטול המציאות שאין לי גוף ולא דמיון כלל, אז אפשר להשיג את מציאותו. כי איך אני מתקיים? ומזה שיש לי קיום - אחזה אלוקה. המשך יבוא אי"ה

המשך פנינים יקרים

תשמרו להקריב לי במועדו (כו, ב) פירוש תשמרו מלשון ואביו שמר את הדבר (בראשית לו, יא) מצפה וממתין שכל היום יהיה הכנה מרוב התשוקה לבוא זמן התמיד, וכן צריך להיות בתפלה שכל היום יהיה מפל אצל האדם ועיקר היותו יהיה בשעת התפלה כמש"כ החבר במעלת החסיד, וזהו גם ההכנה בגלות שמצפין לבנין ביהמ"ק והקרבות.

איש כי ידר נדר לה' (ל, יג) איתא במדרש פליאה הדא הוא דכתיב ימיו כצל עובר, איתא במדרש (ילקוט שמעוני) שאדם צריך לומר חטאת לה' ולא לה' חטאת מפני שאם יקדים שם ה' לחטאת יתכן שימות קודם. שצריך לומר נדר ואח"כ יזכיר שם שמים כי ימיו כצל עובר ואם יזכיר קודם ה' נמצא שהוציא שם שמים לבטלה, לכן מזכירים קודם מהות הנדר ואח"כ המכוון אל השי"ת וזה מדרש פליאה. (עטרת אבות)

וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם ואחר תבואו אל המחנה (לא, כד) כאשר אדם בא להכנס לעבודת השי"ת צריך הוא לטהר עצמו תחילה בהתעוררות דלתתא ואחר כך יזכה להתעוררות דלעילא, וזהו וכבסתם בגדיכם ביום השביעי בהתעוררות דלתתא, וכיון שעשה כן מובטח הוא שיקיים בו מקרא שכתוב וזרקתי עליכם מים טהורים בהתעוררות דלעילא כי יערה הקב"ה עליו רוח טהרה ממרום. (דברות קודש - לעלוב)

הטעם שקוראים פרשת המועדים בין המצרים דאיתא בספרים שלעתיד לבוא כשתהיה הגאולה השלמה בב"א אז י"ז תמוז יהיה יו"ט ראשון תשעה באב יו"ט אחרון וי"ט ימים באמצע יהיו חוה"מ כמש"כ והפכתי אבלם לששון, לכן נכתבו החגים בפרשת פנחס שנקראת בבין המצרים. (הרה"ק מרוז'ין)

בפרשת פנחס יש כל המועדים שיש זמנים וימים טובים שנפש האדם יכול להתקן ע"י הזמן, וכאשר הקריאה מעורר הזמן יכול האדם להתגבר בעבודת יצרו. (אמרי אמת)

הצירוף של חודש תמוז הוא וכל זה איננו שוה לי לרמוז כמו שבימי מרדכי נמתקו הגבורות על ידי שקבלו עליהם לעסוק בתורה שבעל פה כן בימים האלו ימי המצרים צריך לעסוק בתושב"ע יותר מבשאר דברים כדי להמתיק הגבורות בהעלם.

י"ז בתמוז בו נשתברו הלוחות (תענית כו) ולא במקרה הוא י"ז דייקא בגימטריא טו"ב, והוא על פי מה שאמרו רז"ל (ב"ק נד) מפני מה אין ט' בדברות הראשונות כי היה גלוי וידוע לפניו יתב"ש שעתידין להשתבר ויאמרו ח"ו פסק הטוב על כן אין בהם ט רק בלוחות השניות לומר שכל אלה הענינים טו"ב לישראל על כן אירע המעשה ביום טו"ב בתמוז. (בני יששכר)

ימי בין המצרים הם ימי הכנה לימים הנוראים כמו צייר שרוצה לצייר צובע תחילה על רקע שחור כיסוד שיקבל עליו את כל הצבעים כן בימים האלו בהם כל אחד מתעצב על מצבו ועל חורבן בית מקדשו הפרטי איש איש בנגעי לבבו ואח"כ עובר לתשובה מאהבה אני לדודי ודודי לי עד שמגיע לחג הסוכות ושמיני עצרת. (דברי שמואל מסלונים)

מקובלני כי בימי המצרים נכון ללמוד הלכות מועדות כי ג' שבועות אלו מכסים על הארת ג' המועדות שלא ויפיעו ויאירו על כל ימות השנה, ועל ידי לימוד הלכות מועדות מסתלק העלם ויוצאת שוב לאורה הארת הג' ימים טובים. (ארץ צבי)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050
5829688 - 02 פקס: 5325477 - 02
ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

